

ESTI DAL

Annyi szépségből nem maradt meg semmi,
Csak a rablókéz barázdás nyoma.
A körvonal nem az a drága fön már,
Sem a diadém, a hajkorona.

Dús sötét lomb, minő a sphinxé,
Ma gyér, fakó. S a királyi szemek
Tört üvegként egy elmúlt messzeségből
Még felgyúlnak, még átmerengenek.

Még ő az arc. De már mintáz a Semmi,
Rakja föl rajt a mohaszürke szint,
Míg fölmerül egynap a sárga puszta
S a homokon a rom: egy drága sphinx.

Mészáros Sándor.

A GÁRDA, A GÁRDA

A Ruhr-mentén ropog a puska,
Ős Rajna-parton francia várta.
Ha német ajkon zeng az ének,
Gyilkolnak a büszke legények:
A gárda, a gárda.

Dühe morajlik ezernyi népnek
Dallal omolnak véres halálba.
Tüzes a tél, hideg a nyár,
Holttesteken taposva jár
A gárda, a gárda.

Vasút se bűg, parlag a határ,
Munkás keze megáll a gyárba',
Gall szurony, vagy német akarat?
Berlin felé robog a csapat,
A gárda, a gárda.

Németnek süt reggel még a nap,
Idegené az éj leszállta.
Jó a fegyver briganti törnek,
S törvénytíró gaz börtönőrnek
A gárda, a gárda.

Magvetője jár a jövőnek
A Ruhr-menti véres határba'.
És ha majd e mag kalászba szökken,
Olyan csodát lát, hogy holtra dőbben
A gárda, a gárda!

Ölvedi László.